

ФИЛОЗОФСКИ ФАКУЛТЕТ

Број захтева:

Датум: 25.06.2021. године

СЕНАТУ УНИВЕРЗИТЕТА У БЕОГРАДУ -
ПОСРЕДСТВОМ ВЕЋА НАУЧНИХ ОБЛАСТИ

ПРЕДЛОГ ЗА ИЗБОР У ЗВАЊЕ РЕДОВНОГ ПРОФЕСОРА

(члан 75. Закона о високом образовању)

I – ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ ПРЕДЛОЖЕНОМ ЗА ИЗБОР У ЗВАЊЕ РЕДОВНОГ ПРОФЕСОРА

1. Име, средње име и презиме кандидата: ИГОР (БОРИСЛАВ) БОРОЗАН
2. Ужа научна област за коју се наставник бира: ИСТОРИЈА ЛИКОВНИХ УМЕТНОСТИ И АРХИТЕКТУРЕ
3. Радни однос са пуним или непуним радним временом: ПУНО РАДНО ВРЕМЕ
4. До овог избора кандидат је био у звању: ВАНРЕДНИ ПРОФЕСОР

у које је први пут изабран: 19.03.2019. године

за ужу научну област /наставни предмет: ИСТОРИЈА ЛИКОВНИХ УМЕТНОСТИ И АРХИТЕКТУРЕ

II - ОСНОВНИ ПОДАЦИ О ТОКУ ПОСТУПКА ИЗБОРА У ЗВАЊЕ

1. Датум истека изборног периода за који је кандидат изабран у звање: 19.03.2024.
2. Датум и место објављивања конкурса: 14.04.2021. „Послови“, сајт Филозофског факултета и сајт Универзитета у Београду
3. Звање за које је расписан конкурс: РЕДОВНИ ПРОФЕСОР

III – ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ ЗА ПРИПРЕМУ РЕФЕРАТА И О РЕФЕРАТУ

Назив органа и датум именовања Комисије: ИЗБОРНО ВЕЋЕ ФИЛОЗОФСКОГ ФАКУЛТЕТА, 02.04.2021.

1. Састав Комисије за припрему реферата:

Име и презиме		Звање	Ужа научна област	Организација
1.	др Саша Брајовић	Редовни професор	Историја ликовних уметности и архитектуре	Филозофски факултет у Београду

2 .	др Александар Кадијевић	Редовни професор	Историја ликовних уметности и архитектуре	Филозофски факултет у Београду
3 .	др Звонко Миковић	Редовни професор	Историја уметности	Филозофски факултет Свеучилишта у Загребу
4 .				
5 .				

2. Број кандидата пријављених на конкурс: ЈЕДАН
3. Да ли је било издвојених мишљења чланова комисије: НЕ
4. Датум стављања реферата на увид јавности: 13.05.2021. године
5. Начин (место) објављивања реферата: огласна табла Филозофског факултета у Београду
6. Приговори: /

**IV – ДАТУМ УТВРЂИВАЊА ПРЕДЛОГА ОД СТРАНЕ ИЗБОРНОГ ВЕЋА
ФАКУЛТЕТА: 25.06.2021.**

Потврђујем да је поступак утврђивања предлога за избор кандидата **проф. др Игора Борозана** у звање **редовног професора** вођен у свему у складу са одредбама Закона, Статута Универзитета, Статута факултета и Правилника о начини и поступку стицања звања и заснивање радног односа наставника Универзитета у Београду.

ПОТПИС ДЕКАНА ФАКУЛТЕТА

Проф. др Миомир Деспотовић

Прилози:

1. Одлука изборног већа факултета о утврђивању предлога за избор у звање;
2. Реферат Комисије о пријављеним кандидатима за избор у звање;
3. Сажетак реферата комисије о пријављеним кандидатима за избор у звање;
4. Доказ о непостојању правоснажне пресуде о околностима из чл.72.ст.4. Закона;
5. Потврда да предложеном кандидату није изречена мера јавне осуде за повреду Кодекса;
6. Изјава о изворности;
7. Други прилози релевантни за одлучивање (мишљење матичног факултета, приговори и слично).

Напомена: сви прилози, осим под бр. 4.и 5. достављају се и у електронској форми.

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ
ФИЛОЗОФСКИ ФАКУЛТЕТ
ДС/ПС 05/4-02 бр. 771/1-III/3
25.06.2021. године

На основу члана 75. став 2. Закона о високом образовању («Сл. гласник РС», бр. 88/17, 27/18, 73/18, 67/19, 6/20 и 11/21) и члана 227. став 2. алинеја 3. Статута, Изборно веће Филозофског факултета, на својој XXII редовној седници, одржаној дана 25.06.2021. године, на предлог Комисије, донело је следећу

О Д Л У К У

Утврђује се предлог одлуке да се др Игор Борозан изабере у звање РЕДОВНИ ПРОФЕСОР за ужу научну област ИСТОРИЈА ЛИКОВНИХ УМЕТНОСТИ И АРХИТЕКТУРЕ, са пуним радним временом, на Одељењу за историју уметности, на неодређено време.

О Б Р А З Л О Ж Е Њ Е

Филозофски факултет у Београду је на основу предлога декана Факултета и Одлуке Изборног већа Факултета о расписивању конкурса, објавио конкурс за избор у звање редовног професора, за ужу научну област ИСТОРИЈА ЛИКОВНИХ УМЕТНОСТИ И АРХИТЕКТУРЕ, због потребе Факултета, Одељења за историју уметности.

Изборно веће Филозофског факултета, на седници одржаној дана 25.06.2021. године, разматрало је Извештај Комисије за припрему извештаја о пријављеним кандидатима, и утврдило да предложени кандидат др Игор Борозан испуњава све услове прописане чланом 74. и 75. Закона о високом образовању ("Сл. гласник РС", број 88/17, 27/18, 73/18, 67/19, 6/20 и 11/21), чланом 135. Статута Универзитета ("Гласник Универзитета у Београду", број 201/18, 207/19, 213/20, 214/20 и 217/20), као и услове прописане Правилником о минималним условима за стицање звања наставника на Универзитету у Београду, па је донета одлука као у изреци.

Доставити:

1х Универзитету у Београду
1х др Игору Борозану
1х Одељењу за историју уметности
1х Стручном сараднику за радне односе
1х Одсеку за правне послове
1х Архиви

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА

Проф. др Миомир Деспотовић

**ИЗБОРНОМ ВЕЋУ
ФИЛОЗОФСКОГ ФАКУЛТЕТА
УНИВЕРЗИТЕТА У БЕОГРАДУ**

Одлуком Изборног већа Филозофског факултета у Београду од 1-2. IV. 2021. изабрани смо у стручну комисију за оцену кандидата који су се пријавили на конкурс за радно место РЕДОВНОГ ПРОФЕСОРА за ужу научну област ИСТОРИЈА ЛИКОВНИХ УМЕТНОСТИ И АРХИТЕКТУРЕ, оглашен у „Пословима“ 14. IV. 2021. На конкурс се пријавио један кандидат – ИГОР БОРОЗАН, доктор историје уметности и досадашњи ванредни професор на предметима „Европска уметност ренесансе и маниризма“, „Европска уметност барока и рококоа“, „Европска уметност 19. века“, „Европска уметност новог века I“, „Европска уметност новог века II“, „Концепти и феномени европске уметности и визуелне културе 19. века“, „Уметност и визуелна култура медитеранског света“ на основним студијама; на мастер студијама „Методологија историје уметности и визуелне културе новог века“ и „Уметност и визуелна култура новог века“, а на докторским предметима „Визуелна култура југоисточне Европе новог века“, „Историја уметности и области изучавања“, „Концепти европске визуелне културе новог века“, „Методолошке основе визуелне културе новог века“ и „Уметност и визуелна култура новог века“. На основу поднете документације, анализе радова и детаљног увида у досадашњи рад кандидата, подносимо следећи извештај.

ИЗВЕШТАЈ

Игор Борозан рођен је 1973. Студије историје уметности на Филозофском факултету уписао је 1995, где је 2005. дипломирао код проф. др Ненада Макуљевића, са просечном оценом дипломског рада 10,00, а на студијама 9.88. Његов дипломски рад *Уметност и политика: споменик кнезу Милошу у Неготину у светлости политичке пропаганде династије Обреновић* награђен је Наградом Спомен збирке Павла Бељанског за најбољи дипломски рад из националне историје уметности за годину 2005/06. Магистрирао је 2008. са тезом *Споменик у храму: Memoria краља Милана Обреновића* код ментора проф. др Ненада Макуљевића, са просечном оценом 10,00. Од 2006. до 2008. године је био ангажован као демонстратор на предмету Национална историја уметности новог века II. У периоду од 2010. до 2012. године у својству истраживача је засновао радни однос на Филозофском факултету, и био ангажован на предмету Национална историја уметности новог века II. За асистента на предметима из Европске уметност новог века изабран је 2012. године. Године 2014. на истом факултету одбранио је докторску дисертацију *Слика и моћ представе владара у српској визуелној култури 19. и почетком 20. века*, код ментора проф. др Ненада Макуљевића. У звање доцента изабран је 2014.

Од избора у звање ванредног професора тежиште научног интересовања Игора Борозана је уметност од ренесансе до уметничких праваца с почетка 20. века, са посебним освртом на европску уметност и њене рефлексије на територијама настањеним Јужним Словенима. Борозан је истраживао разнолике идентитетске категорије, културне праксе, визуелне артефакте, уметничке феномене и транскултуралне размене на релацији европско-национално, као и проблем пријема и примене европске културе и уметности у јужнословенским областима и на простору Средње Европе.

У овом периоду Игор Борозан је објавио књигу:

Artistic Transformation of Vlaho Bukovac in the Context of European Painting, Belgrade: SANU, 2020, 320. pp (и на српском језику: *Уметнички преображаји Влаха Буковца у контексту европског сликарства*, Београд: САНУ, 2020.), рецензенти: професори Саша Брајовић, Ирина Суботић и Миодраг Марковић.

Био је уредник тематског зборника националног значаја *Плурализам идентитета: сликарство на тлу Средње Европе у последњим деценијама 19. и почетком 20. века*, Филозофски факултет у Београду 2020, у оквиру ког је објавио поглавље „Између златног доба Фрање Јосифа и fin-de-siècle-a: сликарство на тлу Аустроугарске и његови преображаји“ (стр. 11–54), рецензенти: професори Саша Брајовић, Симона Чупић, Јелена Тодоровић.

Текст „Antique transformations and allegorical personifications of sorrow: a case of the New Cemetery in Belgrade“, публикован је у водећој тематској међународној монографији [Ancient Greek art and European funerary art](#), Cambridge Scholars Publishing, 2019, pp. 79-95, први аутор, коауторство са Тијаном Борић.

Објавио је студију „Од локалног до општег: сликарство и уобличавање култа Светих Ћирила и Методија у српској и југословенској култури XIX и прве половине XX века“, у тематској монографији водећег међународног значаја *Наслеђе и стварање Свети Ћирило, Свети Сава: 869-1219-2019*, ур. В. Савић, 2019, Београд : Институт за српски језик САНУ (стр. 867-883).

Објавио је студију „Илустрација у служби обнове средњовековља. Топографско-историјски прикази из Византијских споменика по Србији Феликса Каница“, *Зограф* 43 (2019), у часопису са АНСИ листе (стр. 197-214).

Радови ван. професори Борозана објављени су у часописима међународног значаја:

„Arnold Böcklin and the reception of his art in the Nova Iskra journal in the late 19th and early 20th century“, [Зборник Матице српске за ликовне уметности 47 \(2019\), 171-183](#)

„The Royal Tomb as a Place of Reconciliation: Transformation of the Grave of the Supreme Leader Karadorde in the 19th and 20th Centuries“, *Зборник Матице српске за ликовне уметности* 48 (2020), 117-133, (први аутор, коауторство са Тијаном Борић).

„Political Economy of Death and the Concept of the King's Two Bodies: The Funeral of King Aleksandar Karadorđević I in 1934“, *Историјски часопис* LXIX (2020), 517–538 (други аутор, коауторство са Тијаном Борић).

Радови Игора Борозана публиковани су и у водећим часописима националног значаја:

„Култ Рафаела и назаренско сликарство: Богородица са Христом Аксентија Мародића на ковиљском иконостасу“, [Саопштења 50 \(2018\), 197-212](#).

„Исус Христ као хипнотизер и парарелигиозне представе у опусу Стевана Алексића“, [Зборник Народног музеја. Историја уметности 23, св. 2 \(2018\), 117-140](#).

„Песимизам и антиципација Великог рата у ликовном опусу Уроша Предића“, [Војно-историјски гласник 1 \(2019\), 125-143](#).

„Фотографија у служби креирања идентитета Веле Нигринове“, [Српске студије 10 \(2019\), 154-174](#), 271-296.

„Уобличавање и затирање сећања: споменик ослободиоцима у Врању“, [Саопштења 51 \(2019\), 181-200.](#)

„Lice i maska: poslednja uloga tragekinje Vele Nigrinove“, [Zbornik Seminara za studije moderne umetnosti Filozofskog fakulteta Univerziteta u Beogradu 16 \(2020\), 7-25.](#)

„Simbolistički opus Mihe Marinkovića i njegova recepcija u srpskoj sredini“, [Ars Adriatica 9 \(2019\), 133-150.](#)

„Археолошка алегорија: Пад Сталаћа Ђорђа Крстића“, *Зборник Народног музеја* 24, св. 2., 2020, 153-169.

„Између историје и сећања: споменик на Чегру и његови преображаји“, *Саопштења* 52 (2020), 153-170.

„Између уметности и репрезентације: процеси формирања националног идентитета у служби израде и заштите кованице с ликом кнеза Михаила Обреновића из 1868. године“, *Српске студије*, бр. 11 (2020), 70-87 (дуго аутор, коауторство са Горданом Јауковић).

Др Борозан је учествовао на међународним научним скуповима, а његова излагања објављена су у целини:

„Between the Arts and Politics: Ritual Cradle Donation and the Case of False Pregnancy of Queen Draga Obrenović, in: *Art and Politics in the Modern Period*, Faculty of Humanities and Social Sciences, University of Zagreb, Zagreb 2019, [147-156.](#)

„Уобличавање и преображај лика Светог Саве у религијском сликарству 19. и првих деценија 20. века“, у: *Међународни научни скуп Осам векова аутокефалије Српске православне цркве (1219-2019): историјско, богословско и културно наслеђе*, Београд: Православни богословски факултет Универзитета, Свети архијерејски синод Српске православне цркве, 2020, [497-511.](#)

„Између репрезентације црквене власти и приказа актуелног: представе митрополита Михаила Јовановића у другој половини 19. века“, у: *Међународни научни скуп Ниш и Византија*, Зборник радова XVIII, Град Ниш, Универзитет у Нишу, Православна Епархија Нишка, Нишки културни центар, 2020, 493-510.

Учествовао је на домаћим научним скуповима, а његова излагања на њима објављена су у целини:

„Између потврде и замишљања: уметност и процес уобличавања српске државотворности у јужној Угарској до 1849. до 1918. године“, у: *Срби у Угарској: 1848-1918: од Мајске до Велике народне скупштине: зборник радова*, Нови Сад: Матица српска, 2019, 167-192.

„Симболизам и обнова средњовековља: иконостас у Цркви Вазнесења Господњег у Чуругу као пример религиозног сликарства Ђорђа Крстића“, у: [Зборник радова са Научног скупа Богословље и духовни живот Карловачке митрополије](#), Нови Сад, 11. децембар 2017. године. год. 1, [Уводна разматрања](#), Београд: Институт за културу сакралног – Монс Хемус, Православни богословски факултет Универзитета, Институт за литургику и црквену уметност, 2018. 19-35.

„Алегорија спасења и представа Свети Никола спасава бродоломнике Уроша Предића“, у: [Зборник радова са Научног скупа Богословље и духовни живот Карловачке митрополије](#), Београд – Нови Сад, 17-18. децембар 2018. год. 3, [Културолошка и образовна преплитања и узајамни односи Црква и политичких ентитета Централне и Југоисточне Европе од 1690. до 1918. године](#), Београд: Институт за

културу сакралног – Монс Хемус, Православни богословски факултет Универзитета, Институт за литургику и црквену уметност, 2019, 97-113.

„Марко Стојановић и јавни простори сећања и заборављања“, у: [Зграда Факултета ликовних уметности у Београду: историја, наслеђе, будућност](#), Београд: Факултет ликовних уметности, 2020, [28-47](#).

„Уписивање и дефинисање српског културног простора средином XIX века“, у: Српски културни простор. Устројство, проблеми, вредности, Нови Сад: Матица српска, 2020, 458-473.

„Стратегије репрезентације и портретне представе патријарха Георгија Бранковића“, у: [Зборник радова са Научног скупа Богословље и духовни живот Карловачке митрополије](#), Београд – Нови Сад, 16-17. децембар 2019, год. 4, Културолошка и образовна преплитања и узајамни односи Црква и политичких ентитета Централне и Југоисточне Европе – од краја XVII до почетка XX века, Београд: [Институт за културу сакралног – Монс Хемус, Православни богословски факултет Универзитета, Институт за литургику и црквену уметност, 2020](#), стр. 173-187.

Игор Борозан је био рецензент неколико значајних националних публикација из области културне и уметничке историје: Снежана Мишић, *Ђура Јакишић*, Матица српска, Нови Сад, 2020; Петар Петровић, *Збирка српског сликарства XVIII и XIX века Народног музеја у Београду*, Народни музеј, Београд, 2020; Jasna Jovanov, *Danica Jovanović: neostvareni snovi*, Beška, 2020; *Обреновићи у музејским и другим збиркама Србије VI*, Музеј Рудничко-Таковског краја, ур. С. Марушић, А. Боловић, Горњи Милановац, 2020.

Рецензент је текстова објављиваних у најугледнијим часописима из области историје уметности и визуелне културе: *Зборник за ликовне уметности Матице српске*, *Зборник Народног музеја*, *Саопштења*, *Наслеђе*, као и водећих иностраних часописа: *Peristil: glasnik Društva povijesničara umjetnosti*, Hrvatska, kategorizacija A1.

Био је ментор научних радова за основна музејска звања (Косана Николић, Јелена Граовац).

Одржао је велики број јавних предавања: Матица српска, Галерија САНУ, Галерија Матице српске, Народни музеј у Београду. Имао је низ гостовања на радијском и ТВ програму у емисијама посвећеним култури и уметности: РТС, Радио Београд 2, Галерија Кловићеви двори Загреб..). Његова стручна виђења објављена су више пута у дневној штампи (Политика...).

Пре избора у звање ванредног професора, И. Борозан је објавио научну монографију: *Репрезентативна култура и политичка пропаганда: споменик кнезу Милошу у Неготину*, Филозофски факултет у Београду, 2006, рецензенти: проф. др М. Тимотијевић и проф. др Ненад Макуљевић. У статусу доцента публиковао је монографију: *Споменик у храму: Меторја краља Милана Обреновића у Ђурлини*, Филозофски факултет у Београду, 2014, рецензенти проф. др М. Тимотијевић и проф. др Саша Брајовић, а потом и научну монографију: *Сликарство немачког симболизма и његови одјаци у култури Краљевине Србије*, Београд: Филозофски факултет, Универзитет у Београду, Београд, 2018, рецензенти: професори Саша Брајовић, Никола Шуица, Јасна Јованов и Весна Елез.

Истакао се и као коуредник монографије *Цркве општине Жабари*, ур. М. Лазић, И. Борозан, Жабари, 200, рецензенти проф. Мирослав Тимотијевић и проф. Ненад Макуљевић.

Био је коуредник водећег тематског међународног зборника *Imagining the Past. The Reception of the Middle Ages in Serbian Art from the 18th to the 21st Century*, eds. Lidija Merenik, Vladimir Simić, Igor Borozan, Belgrade: Serbian National Committee of Byzantine Studies: Serbian National Committee of Byzantine Studies: Službeni glasnik: Serbian Academy of Sciences and Arts, Belgrade 2016, рецензенти: професори Valentino Pace, Elizabeta Dimitrova, Марко Поповић, Мирослав Тимотијевић, Вујадин Иванишевић.

У својству коуредника приредио је тематску међународну монографију *Идентитети и медији. Уметност Анастаса Јовановића и његово доба/ Identities and Media, The art of Anastas Jovanović and his era*, ур. Игор Борозан, Данијела Ванушић, Музеј града Београда – Матица српска, 2017, рецензенти проф. Лидија Мереник, Драган Дамјановић, Михаило Поповић и Владимир Симић. Монографија је награђена годишњом наградом ICOM-а као најбоља публикација за годину 2017.

Истакао се у својству уредника тематске националне монографије *Димитрије Аврамовић. Уметник европских оквира и српског контекста*, Галерија Матице српске –Матица српска, Нови Сад, 2017, рецензенти професори Драган Станић, Саша Брајовић, Драган Дамјановић и Бранка Кулић.

До избора у звање редовног професора написао је студије објављене у научним часописима „Границе лојалности: Срби и слике Хабзбурговаца у другој половини 19. века“, *Зборник Матице српске за ликовне уметности*, бр. 42, Нови Сад 2014, 141-170; „Обнова антике и архајски модернизам: Фонтана Рибар (Борба) Симеона Роксандића“, *Наслеђе* XV, Београд, 2014, 33-47; „Слика моћи: Тријумфални улазак краља Петра Карађорђевића и престолонаследника Александра Карађорђевића у Скопље“, *Лесковачки зборник*, бр. 53, Лесковац 2013, 219–232; „Границе лојалности: Срби и слике Хабзбурговаца у првој половини XIX века“, *Зборник Матице српске за ликовне уметности*, бр. 40, Нови Сад 2012, 95-114; „Политичка употреба слике: династичка конкордија Обреновићи-Петровићи“, *Зборник Народног музеја*, бр. 20, св. 2 (историја уметности), Београд 2012, 219-250; „Споменик Карађорђу – симболизам, театрализам и медијско прожимање“, *Наслеђе* XIII, Београд 2012; „Између самоинсценације и презентације: портрет Наталије Обреновић“, *Зборник Матице српске за ликовне уметности*, бр. 39, Нови Сад, 2011, 75-143; „Естетизирање, театрализација, и национализација грађанства: прослава Београдског певачког друштва 1903. године“, *Наслеђе* XII, Београд 2011, 33-56; „Крај века, декадентна маскарада и случај трагеткиње Веле Нигринове“, *Годишњак града Београда* LVIII, Београд 2011 (2013), 63–93; „The National-Dynastic Monument in the Kingdom of Serbia: The Monument to Prince Miloš Obrenović in Požarevac as a Case Study“, *Balkanica* XLVII (2016), 157–175; „Monument to king Aleksandar Karadordević in Ljubljana“, *Историјски часопис* LXV (2016), 375–402; „Битка на Легету (код Чевртије) као подстицај визуелног уобличавања једног места сећања у међуратном периоду“, *Историјски часопис* LXVI (2017), 453–475; „Aesthetical Spatialization of the State and Creation of New Place of Memory: King Peter's Square in Negotin“, *Зборник Матице српске за ликовне уметности* 43 (2015), 169–183; „Репрезентација моћи у малом формату: коњаничка скулптура Луја XIV из Државне уметничке колекције дворског комплекса у Београду“, *Зборник Матице српске за ликовне уметности* 44 (2016), 73–8 (коауторство са проф. С. Брајовић); „Политичка иконографија и скулптура

у служби меморисања народног краља: споменик краљу Петру I Карађорђевићу у Бијељини“, *Зборник Матице српске за ликовне уметности* 45 (2017), 249–265, „Од историјске потврде до симболистичке визије: представе Вероникиног убруса (vera icon) у сликарству XIX века“, *Саопштења* XL VIII (2016), 174–186; „Ћеле-кула између мита и историје: Процес уобличавања једног места сећања“, *Војно-историјски гласник* 1/2015 (2015), 23–40; „Слика српске револуције. Алгоритми I и II Српског устанка Ђорђа Крстића“, *Српске студије* 8 (2017), 124–139; „From Crowned Monarch to War King: The Images of King Peter I Karadjordjević in the Period between 1904 and 1918“, *Српске студије* 7 (2016), 271–296; „Симболизам и естетизација религије: Марија Магдалена Пашка Вучетића“, *Зборник Народног музеја XXI -2* (2014) 237–268; „Уобличавање и рецепција слике Долазак цара Душана у Дубровник Марка Мурата у светлости концепта естетског историзма“, *Зборник Народног музеја XXII -2* (2016), 269–283.

Објавио је студије у националним и међународним тематским зборницима и монографијама: „Визуелна култура и идеолошко уобличавање Војнотехничког завода у Крагујевцу“, у: *Историјска и уметничка баштина Војнотехничког завода*, Бориша Радовановић и др, Крагујевац 2005, 93–111; „Velika Iza Vlaha Bukovca“, у: *Memorijal Pavla Beljanskog*, ур. J. Jovanov, Novi Sad 2013, 81–89; „Trajanje lepog: Velika Iza i Pavle Beljanski“, у: *Zbornik radova posvećen Pavlu Beljanskom (1892–1965)*, ур. J. Jovanov, Novi Sad 2013, 101–113; „Произвођење традиције: Хиландар и српски монарси крајем 19. века“, у: *Осма казивања о Светој Гори*, ур. А. Фотић, З. Ракић, Београд 2013, 255–305; „Kruševac kao ideološki topos i konstruisanje Kosovskog mita u 19. veku“, у: *Muzeologija, nova muzeologija, nauka o baštini. Tematski zbornik*, ур. А. Milosavljević, Београд 2013, 261–286; „Меморијални пејзаж: Мишарско поље 1806–1906. године“, у: *Простори памћења: Зборник радова/ Spaces of Memory: collection of works*, том 1. *Архитектура/Architecture*, ур. А. Кадијевић, М. Попадић, Београд 2013, 111–124; „Црква Свете Тројице у Неготину“, у: *Сакрална топографија Неготинске крајине*, прир. Н. Макуљевић, Неготин 2012, 154–173; 19; „Произвођење традиције: Хиландар и српски монарси крајем 19. века“, у: *Осма казивања о Светој Гори*, ур. А. Фотић, З. Ракић, Београд 2013, 255–305; „Kruševac kao ideološki topos i konstruisanje Kosovskog mita u 19. veku“, у: *Muzeologija, nova muzeologija, nauka o baštini. Tematski zbornik*, ур. А. Milosavljević, Београд 2013, 261–286; „Две круне и портрет краља Петра I Карађорђевића“, *Очување и заштита културно-историјског наслеђа Србије у иностранству* (IV). Зборник радова, ур. В. Голубовић, П. Петковић, Београд 2013, 336–354; „Култура смрти у српској грађанској култури 19. и првим деценијама 20. века“, у: *Приватни живот код Срба у деветнаестом веку, Од краја османског века до почетка Првог светског рата*, прир. Ана Столић, Ненад Макуљевић, Београд, 2006, 889–976; „The Artistic Transformation of Medieval History and the Representative Culture of the Serbian/ Yugoslav Monarchy in the first half of the 20th century“, у: *Imagining the Past. The Reception of the Middle Ages in Serbian Art from the 18th to the 21st Century*, eds. Lidija Merenik, Vladimir Simić, Igor Borozan, Belgrade: Serbian National Committee of Byzantine Studies: Serbian National Committee of Byzantine Studies: Službeni glasnik: Serbian Academy of Sciences and Arts 2016, 119–135; „Between Evidence and Imagination: the Shaping of Tradition and Art in the service of the 19th century Serbian Monarchy“, у: *Imagining the Past. The Reception of the Middle Ages in Serbian Art from the 18th to the 21st Century*, eds. Lidija Merenik, Vladimir Simić, Igor Borozan, Belgrade: Serbian National Committee of Byzantine Studies: Serbian National Committee of Byzantine Studies: Službeni glasnik: Serbian Academy of

Sciences and Arts 2016, 71–85; 27; „Визуелно представљање сопства и аутопортретна делатност Анастаса Јовановића“, у: *Идентитети и медији. Уметност Анастаса Јовановића и његово доба*, ур. Игор Борозан, Данијела Ванушић, Музеј града Београда-Матица српска, 2017, 19–36; „Анастас Јовановић и визуелна репрезентација династије Обреновић“, у: *Идентитети и медији. Уметност Анастаса Јовановића и његово доба*, Музеј града Београда, Матица српска, 2017, 69–89; „Анастас Јовановић и уметност у доба медијског бума средином 19. века“, у: *Идентитети и медији. Уметност Анастаса Јовановића и његово доба*, ур. Игор Борозан, Данијела Ванушић, Музеј града Београда, Матица српска, 2017, 217–273; „Revitalization of the Antique Heritage and Golden Age Restoration: Dubrovnik as a Cultural Agent of the Eastern Coast of the Adriatics“, in: *Beyond the Adriatic Sea: a plurality of identities and floating borders in visual culture : collection of papers*, ed. Saša Brajović Novi Sad: Mediterran publishing, 2015, Novi Sad, 201–231; „Између историје и вере: Јохан Фридрих Овербек и уметност немачких назарена“, у: *Димитрије Аврамовић: Уметник европских оквира и српског контекста*, ур. И. Борозан, Галерија Матице српске, Матица српска, 2017, 13–47; „Европски оквири и уметничка пракса Димитрија Аврамовића“, у: *Димитрије Аврамовић: Уметник европских оквира и српског контекста*, ур. И. Борозан, Галерија Матице српске, Матица српска, 2017, 49–79; „Саборна црква у Београду као парадигма трансфера германског назаренског сликарства“, у: *Димитрије Аврамовић: Уметник европских оквира и српског контекста*, ур. И. Борозан, Галерија Матице српске, Матица српска, 2017, 145–177; „Između intencije i recepcije: vladarski portreti Vlaho Bukovca“, u: *Ciklus Vlaho Bukovac*, 1/3, Pariško razdoblje 1877.-1893, ured. Petra Vugrinec, Lucija Vuković, Galerija Klovičevi dvori, Zagreb, 2018, 33–41; „Први светски рат и уметност: меланхолија и деструкција у делима Уроша Предића, Стевана Алексића и Петра Добровића“, у: *Уметничко наслеђе и рат & музика и медији*, књ. III (Зборник радова са IX међународног научног скупа), ур. Сања Пајић, Валерија Каначки, Крагујевац: Филолошко-уметнички факултет Крагујевац, 2015, 29–44; „Приказивање невидљиве стварности и представљање следе жене у ликовном делу Ђорђа Крстића“, у: *Симболизам у свом и нашем времену/ Le Symbolisme en sons temps et aujourd'hui*, ур. Јелена Новаковић, Београд: Универзитет у Београду-Филолошки факултет, 2016, 523–542; „In Pursuit of the Sublime: Ivan Konstantinovich Aivazovsky's Walking upon the Sea (1849) from the State Art Collection of the Royal Compound in Serbia“, u: *Actual Problems of Theory and History of Art/Актуалне проблемџ теориџ и историџ искуства*, Collection of articles VI/Сборник научних статей, St. Petersburg/Санкт-Петербург, 2016, 578–584; „Култ палих војника и уметност сећања: Храм славе на војничком гробљу у Скопљу“, у: *Зборник радова међународног научног скупа, Православни свет и Први светски рат*, ур. Владислав Пузовић, Београд: Православни богословски факултет Универзитета у Београду, Институт за теолошка истраживања, 2015, 444 –467; „Minhenske pouke i simbolizam u delu Nadežde Petrović“, *Научни skip posvećen Nadeždi Petrović (1873–1915)*, ур. Jasna Jovanov, Novi Sad: Spomen zbirka Pavle Beljanski 2016, 313–322; „Уобличавање сећања и култура приложништва у Србији 19. века: случај Драгиње Станојле Петровић“, у: *Српска теологија данас*, прир. Радомир В. Поповић, Београд: Православни богословски факултет, Институт за теолошка истраживања, 2015, 180–196; „Споменичка култура и визуелизација сећања: Тэле-кула у делу Феликса Каница“, у: *Феликс Каниц на централном Балкану – 150 година истраживања у Нишу*, ур. Ирена Љубомировић, Ниш: Универзитет у Нишу, Филозофски факултет, 2015, 141–158; „Јавност и уобличавање споменичке културе у Србији (1882-1914)“, у: *Јавни споменици и спомен обележја*,

колективно памћење и/или заборав, ур. Нада Живковић, Београд: Завод за заштиту споменика културе града Београда, 2014, 40–51; „**Мапирање града: краљ Милан Обреновић и симболичка топографија Ниша**“, у: *Традиционална естетска култура: Простор*, ур. Драган Жунић, Београд-Ниш: Српска академија наука и уметности, огранак САНУ у Нишу, Универзитет у Нишу, 2016, 231–246; „**Уметност у служби сећања: спомен-костурница у Врбовцу**“, у: *Зборник радова научног скупа Смедеревски крај 1918–1941*, ур. Александар Кадиевић, Слободан Бјелица, Смедерево: Историјски архив у Смедереву, 2017, 235–254; „**Između tradicije i modernosti: Jovan Bijelić i portreti Karađorđevića u međuratnom period**“, у: *Arhitektura i vizuelne umetnosti u jugoslovenskom kontekstu 1918-19141*, ур. А. Kadijević, А. Ilijevski, Београд: Filozofski fakultet, 2021, 219-225.

У поменутом периоду написао је низ научних јединица за водећу националну енциклопедију *Српска енциклопедија: Владарска иконографија, Вајарство, Дворска култура...*

Оцена научних резултата И. Борозана пре избора у звање ванредног професора налази се у реферату који су сачинили чланови комисије за оцену кандидата: проф. др Саша Брајовић, проф. др Александар Кадиевић и др Љиљана Стошић, научни саветник, Балканолошки институт САНУ, у Београду 21. I. 2019.

Изнећемо основне одлике његових радова објављених од избора у последње звање (март 2019. године), за које сматрамо да показују критичко, комплексно и оригинално приступање проблемима:

Књига др Игора Борозана *Artistic Transformation of Vlaho Bukovac in the Context of European Painting* (и на српском језику: *Уметнички преображаји Влаха Буковца у контексту европског сликарства*), писана је на 320 страна (именски регистар, списак извора и референтне литературе, 148 илустрација у боји). Књига је настала после дугог и пажљивог проучавања дела овог великог сликара. Скоро деценијска посвећеност („Трајање лепог: Велика Иза и Павле Бељански“ и „Велика Иза Влаха Буковца“ у: *Научни скуп посвећен Павлу Бељанском и Меморијал Павла Бељанског*, ур. Ј. Јованов, Нови Сад, 2012. и 2013; „Između intencije i recepcije: vladarski portreti Vlaho Bukovca“ у: *Vlaho Bukovac. Pariško razdoblje, 1877-1893*, ур. Р. Vugrinec, L. Buković, Zagreb, 2018) крунисана је овом књигом. Као професор европске уметности на Одељењу за историју уметности Филозофског факултета Универзитета у Београду и научник усредсређен посебно на културу друге половине 19. и почетка 20. века, Борозан је био спреман да напише слојевиту студију прикладну једном од најталентованијих и најплодотворнијих европских уметника овог периода.

Почетак Борозановог размишљања и писања о Буковцу обележен је променом односа историје уметности према академском сликарству, некада занемареном и перципираном углавном попут кича којим се хранило „мало грађанство“. Та промена у науци Борозана је охрабрила, али се, истовремено, и ослонила на његово давнашње поштовање овог сликарства. Одраније пажљиви читалац дотад прилично заборављене књиге Алексе Челебоновића „Улепшани свет. Сликарство буржоаског реализма од 1860. до 1914“ (Београд, 1974), професионално, естетски и емоционално посвећен уметности овог доба, Борозан је у тој великој промени парадигме као научник учествовао, а монографија о Влаху Буковцу га као таквог потврђује на међународном плану.

Континуирано прогледујући у феномене европске уметности 19. века, који су му осветљавали пут преображаја Влаха Буковца, аутор ове научне монографије одлучио се да је изгради тачно онако како њен назив обећава. У сусрету са уметником комплексних идентитета, личних и професионалних, при

том дуговечног и веома плодотворног, склоног променама формалног језика и садржаја, често контрадикторног у односу према уметничкој традицији и иновацији, Борозан га је држао „под контролом“ тако што га је сместио у његов контекст, налазећи тачне и успешне компарације са оновременом мишљу и праксом. Хронолошки и сталожено пратио је Буковчеве животне и уметничке мене, преплићући их са европским друштвеним и културним хоризонтима.

Пошавши од Буковчеве аутобиографије „Мој живот“ (Загреб, 1918) и њеног другог издања (Београд, 1925), Борозан није остао фасциниран само интересантним уметниковим животом и раскошном личношћу, већ је у њој нашао потврде начела класичне теорије уметности којих се сликар, суштински, придржавао у свом целом опусу. Тако је овај, готово романтичарски „роман одрастања“, у Борозановој књизи прочитан као врста уметничког манифеста. У њему је истакнут ариостотеловски постулат мимезиса, а не ропског копирања, потреба за пажљивим посматрањем, селекцијом и промишљеном идеализацијом, као и убеђење да је цртеж „главни основ вајарске и сликарске вјештине“, структура слике, попут „скелета за човјечије тијело“ – а те идеје уметник је отелотворио својим сликарством. Борозан је у Буковчевој аутобиографији нашао веру у лепоту као основну тежњу и циљ уметности, што је била окосница његовог целокупног стваралаштва. Пажљиво интегришући досадашња сазнања о Буковцу (изнета посебно у делу Вере Кружић-Ухитил из 1988, као и савременим текстовима Петре Вугринец, Луције Вуковић, Игора Зидића) и властита знања о теорији уметности, Борозан је нагласио Буковчево образовање и формацију на *École des Beaux-Arts* у Паризу.

У првим поглављима, пратећи сликареву биографију и оновремену рецепцију, Борозан анализира Буковчеву уметничку самоиницијацију, као и друштвено прихватање његовог талента и професионалног опредељења. Повезује нити његовог идентитета, прати га на путовањима кроз америчке и европске градове, реконструише његове уметничке мене. Истиче сликарево упориште у родном Цавтату, Далмацији, медитеранској светлости и атмосфери, као и осећање припадности „словинству“. Потом, дели Буковчево стваралаштво у три временска периода: париски, загребачки и прашки.

Париски (1877-1893) период Борозан анализира у широком оквиру ове неприкосновене уметничке престонице која се тада поново уздиже на таласу француске политичке и економске доминације, као и у контексту формације на Уметничкој академији. Фокусира се на Буковчев однос са Александром Кабанелом као уметником, професором, узором, такмацем, који ће остати једна од потки уметникових метаморфоза. Осим традиционално постављеног начина учења према начелима класицистичке теорије уметности, Буковац се у Кабанеловом студијском програму упознаје са идеалом „чисте лепоте“ и аутономије уметности, што ће у великој мери одредити његов избор тема и начин на који их слика. Представљајући репертоар и стил тзв. салонског сликарства, Борозан указује да је строга подељеност академске и авангардне уметности у Паризу тог доба заправо мит касније историје уметности. Буковац као уметник настаје у прожимању традиционалног и модерног, и у стилу и у темама. Као и други „салонски“ сликари балансира између канонизованих идеала класичне традиције и диктата буржоаског укуса, односно тржишта. У том балансирању Буковац није страдао, напротив, рекло би се да је ту вештину лако одржавао целог живота, не реметећи суштински властити таленат и естетска начела.

У оквиру париског поглавља Борозан прати Буковчева путовања, излагања, рецепцију у уметничкој критици и у јавном мњењу, морфолошке и феноменолошке обрасце. Посебан део овог поглавља посвећен је црногорским темама у уметниковом опусу, које настају у контакту са сликаром

Јарославом Чермаком, као и касније, посебно 1883. током боравка на Цетињу, и при крају уметничког живота, у Прагу 1919. године. Описујући неке од ових слика (нпр. „Црногорка на одбрани“, „Млада Црногорка“), Борозан уводи велику тему укупног Буковчевог опуса, као и европске културе и уметности тог доба – оријентализам. Објашњава да су Буковчеве слике посвећене црногорској историји створене у симбиози аутентичног сагледавања земље и народа, али и из специфичне оријенталистичке визууре Балкана. Посебно истиче етнографске теме („Црногорке иду на трг“, „Црногорске на извору“), портрете династије Петровић, нарочито књаза Николе и кнегињице Милице, представљене док је удубљена у читање.

Анализирајући Буковчева излагања на Париском салону и одјеке које изазивају, Борозан скреће пажњу и на то да је уметник већ тада, док се брижљиво градио и представљао критици и потенцијалним купцима, делом излазио из тог пожељног оквира, најпре својим пејзажима. У њима је следбеник барбизонаца, непосредни посматрач и бележник обичних природних појава које представља уз густе намазе боје и неочекиване бљескове светлости, најављујући своју импресионистичку фазу.

Истовремено, као и већина других сликара, издржава се сликајући портрете. Борозан прати развој Буковчеве портретне уметности од Париза до Прага. Ова вештина сликару доноси прву истинску афирмацију, најпре у родном Цавтату. Потом, у Београду, где 1882. ствара портрет краљице Наталије Обреновић, концепиран у дијалогу традиционалног церемонијалног портрета и модерног грађанског погледа на идеал женствености, одевања, понашања. Затим, у Паризу, где на Салону приказује портрете господе, истичући њене статусне постулате, али и психолошке карактеристике уз, као и увек код Буковца, техничку супериорност. Исто се понавља на портретима ствараним на Цетињу, у Лондону, Загребу, Цавтату, Бечу и Прагу. Извесно је, како показује Борозанова монографија, да је Буковац умео да задовољи укус својих отмених поручилаца током целог живота. Често је, посебно представљајући блиске људе, или оне које је ценио, попут Валтазара Богишића, или оне који су на њега оставили утисак, попут Лазе Лазаревића и, посебно, чланове своје вољене породице, нарочито супругу Јелицу, стварао истинска портретна ремек-дела. Борозан ће Буковчеву виртуозност, али и ведру природу, испуњену правим, како је одавно речено, „дикенсовским обртима“, пратити и на аутопортретима, од којих се посебно истичу они настали у Прагу.

Одраније посвећен „Великој Изји“, која је прославила Буковца на Париском салону 1882, Борозан у потпоглављу посвећеном овој слици реконструише начин на који је настала, њено утемељење у оновременој булеварској култури, контексту градског морала/неморала, односу према женама, посебно посрнулим, као и оријенталистичком дискурсу, уз успела поређења са сродним истовременим сликама. Тако ову заносну слику, с којом генерације историчара уметности нису знале шта да раде, смешта у њен природни оквир, који је својим уметничким квалитетима надживела.

Потом, прати Буковца у Енглеској, где доживљава велики успех, подржан правом медијском кампањом коју организују његови богати патрони, као и техничким иновацијама: његова „Бела ропкиња“ била је осветљена електричним светлом у популарној Гровенор галерији 1883. године. Енглеско тржиште уживало је у Буковчевој рецептури: чулност и провокативност, али не и вулгарност, колонијални оријентализам који измешта ерос у дозвољени, далеки домен, вешта „археолошка“ реконструкција која пружа илузију документарне истинитости. У Енглеској Буковац ствара религиозну тему „Исус пријатељ деце (пустите децу к мени)“, коју Борозан испитује у складу са ондашњим

начелима историзације религије и верске слике, уз многе подтонове које одређују ондашња национална и расна тумачења. Тему третмана религиозних тема продубиће касније, док анализира Буковчеве слике настале у Загребу и Прагу.

Буковац се, како се даље у књизи Игора Борозана чита, успешно опробава и са тада веома популарним „јапанизмом“ („Фантазија“, „Јапанка“, 1890-1891). Овај правац сликару дозвољава поигравање површинама, порицање перспективне дубине и свих традиционалних начела грађења композиције, цветним мотивима који ће све гушће испуњавати његове позније слике и, посебно, са бојом, која ће се претворити у праву експлозију, сродну култури *art nouveau*.

Истовремено, Буковац не одустаје од античких тема као својеврсних потврда начела у која је веровао. Велике и узвишене античке теме, односно мотиви реконструисани уз документаристичку прецизност – која настаје брижљивим упознавањем са древном културом, како је налагала академска пракса – нудиле су предствљање оног што је Буковац најдубље ценио: лепоте, посебно младих жена у бајколикој атмосфери и медитеранском пејзажу (циклус „Патрицијки“).

Упоредо са овим „озбиљним“ темама, Буковац је, како сазнајемо из књиге, постајао „неозбиљнији“ у техници, прихватајући импресионизам. То је посебно изразио на пејзажима своје родне Далмације („Купање на жалу“, 1890), али и на портретима (Госпођа Леду, 1892, Валтазар Богишић, 1892).

Ипак, Борозан с правом не пренаглашава Буковчев модернизам. Као уметник сврстан међу тридесетак најзначајних свога доба, награђен српским и црногорским ордењем, члан Српске краљевске академије од 1892, сликар брижљиво негује традиционалне вредности стилског и тематског грађења композиције.

Славом овенчан, одлази у хрватску престоницу. Загребачком опусу (1893-1898) посвећено је друго велико поглавље књиге. У Загребу Буковац постаје истакнути културни јавни радник, својеврсни „принц сликар“ посвећен патриотским и националним темама. Борозан истиче његово прегнуће у контексту Илирског покрета, али и несналажење у оквиру Средње Европе и очекивања која се пред њега постављају. Контакти са првацима Илирског покрета и творцима идеја хрватског националног препорода, Фрањом Рачким, Јосипом Штросмајером, Исидором Кршњавим, испитују се као стимулативни и, донекле, оптерећујући за уметника формираног у другачијој клими француске престонице и слободног уметничког тржишта. Буковац у Загребу ствара низ антологијских дела. Изузетни „Гундулићев сан“ из 1893. демонстрира како маестро гради снажну историјску композицију, моделовану импресионистички изведеном измаглицом која симболизује песничку инспирацију. Ту је и „Дубравка“, импозантни приказ 30 значајних Дубровчана док посматрају истоимену Гундулићеву пасторалу испред Кнежевог двора. И, као круна ове фазе, испуњене стварањем великих, многољудних композиција, рађених уз велики умни и физички напор, ту је монументална завеса за новоотворено Хрватско народно казалиште, „Глорификација илирског препорода као наставак дубровачке просвјете“, касније позната као „Слава њима“ или, како је Буковац назива, „Поздрав Гундулићу“. Ова алегоријска глорификација националне прошлости у књизи је пажљиво анализирана у контексту ондашњих политичких и националних начела, уз компарације са сродним остварењима других великих уметника.

Загребачки циклус обухвата и сегмент династичког патриотизма, односно Буковчеве портрете цара Фрање Јосифа, као и импозантни театарлни перформанс, слику „Живео краљ“, створену у част

царева посете Загребу 1895. године. Због свих ових слика и укупног прегнућа, Буковац се препознаје као еманципатор националне уметности и утемељивач загребачке „шарене школе“ која је дала изузетне сликаре (Иван Тишов, Бела Чикош Сесија, Отон Ивековић). Оснивач је Друштва хрватских умјетности, покретач првог Хрватског салона, идеатор формирања Хрватског павиљона на Миленијумској изложби у Пешти 1896. године.

У Загребу Буковац ствара и слике које одликује утицај симболизма. Њима, како објашњава Борозан, припада изузетни диптих „Икар“ из 1898, који се анализира у светлости ондашњег нагласка на дуализму аполонијског и дионизијског, и истиче као песимистичка метафора о успону и паду цивилизације.

Потом, Буковац је у тзв. „цаватском интермецу“ (1898-1902), у коме настају ремек-дела портретног сликарства, нарочито „Моје гњездо“, са приказом супруге и деце, у којима пленеризам прераста у поинтилизам. Током ове својеврсне изолације у родном граду, како Борозан објашњава, Буковац није био изолован. Учествовао је на Светској изложби у Паризу 1900. испред Хрватског павиљона, портретисао своје суграђане, путовао у Београд где је 1901. портретисао краљицу Драгу и краља Александра Обреновића, створивши неконвенционални приказ владарског пара у пленеру. Сликао је и захтевни Дантеов циклус, према „Божанственој комедији“.

Последњи Буковчев уметнички циклус, а тиме и поглавље Борозанове књиге, јесте Праг (1903-1922). Пре Прага, Буковац је кратко настањен у Бечу, у коме се гаси његова светла и медитерански блештава палета. Поново долази у Београд, где слика краља Петра Карађорђевића. Затим одлази у чешку престоницу и постаје професор Академије ликовних уметности. Борозан пажљиво анализира овај дуги и плодни уметнички период, најмање истражен, коме и сам уметник у својој аутобиографији посвећује тек неколико страница. Због изузетне стваралачке и излагачке активности, интензивног ангажмана на Академији, Борозан негира тезу да је прашка фаза била период интроспекције. Приказује Буковца као готово авангардног професора, који у наставни програм уводи новине, посебно импресионистички поступак, што привлачи многе студенте, међу којима су и јужнословенски. Иако у својој аутобиографији истиче академске нормe, засноване на класицистичкој теорији уметности, Буковац и као сликар и као професор следи савремене тенденције. Тематски, ствара актове, жанр сцене, породичне портрете, а стилски усавршава дивизионистичку технику. Ипак, никада не прелази у апстракцију.

Буковац се опробава у приказу девијантног, мистериозног, што је подршку имало у ондашњем интересовању за ирационално и подсвесно. Анализирајући слике попут „Фантазије“ и „Ормара будуће славе“, Борозан налази компарације са оновремним сликама средњоевропских уметника (Франц фон Штук, Алфонс Муха) и истиче да су то „антологијске сцене које се могу сместити у сам врх европске културе симболизма“.

Ипак, Буковац напушта ово заумно тумарање кроз подсвесно и враћа се свету који га је највише заокупљао и радовао – актoвима и духу *l'art pour l'art*. У „егзистенцијалном самоиспитивању“ ствара аутопортрете (изузетни Портрет с лулом), као и идиличне породичне представе, које потврђују непрестану уметникову радост живљења и сликања.

У епилогу Борозан објашњава да се Буковац „у Паризу креирао, у Загребу етаблирао, да би у Прагу обновио стечено знање“. Париз је кодификовао тематски репертоар и охрабрио формалне експерименте. Загреб га је узвисио као „принца сликара“ великих декорација. Праг му је донео

професуру, а тиме и слободу да се посвети сопственој естетици, ослобођен потребе допадања тржишту. Нарочито је у Прагу могао да се преда својој виртуозној, наизглед лако стеченој ликовности, као и ономе у шта је веровао да је смисао уметности – лепоти.

Буковац је, према Борозановом закључку, био „јанусовски загладан у прошлост“ и „генератор модерних тенденција“, заслужан за успостављање загребачке и прашке модерне, образовање и стасавање многих словенских и, посебно, јужнословенских уметника. Он је, попут Енгера, „традиционални модерниста“. Као таквом – разуђеном, променљивом, адаптивним, али истовремено и доследном, истрајном, јединственом, проф. Игор Борозан посветио му је књигу писану са особитим поштовањем, дубоким знањем и разумевањем. Својом структуром, стилем, слојевитишћу мисли и асоцијација, способношћу да уметника сагледа у контексту оновремених идеја, друштвених норми и естетике, Борозанова књига је драгоцен допринос спознаји Влаха Буковца, али и културне и уметничке историје Европе.

Игор Борозан се истакао и уређивањем тематске монографије *Плурализам идентитета: сликарство на тлу Средње Европе током последњих деценија 19. и почетком 20. века* у коме се осветљава комплексни свет идеја и њихових визуализација на простору Средње Европе крајем 19. и почетком 20. века. Уводни текст Игора Борозана „Између златног доба **Фрање Јосифа** и **fin-de-siècle-a: сликарство на тлу Аустроугарске и његови преображаји**“ Средњу Европу тумачи као појам, простор и време, описујући перцепцију овог сложеног хронотопа у ондашњем времену и у савременој науци. Тиме се успоставља чврст оквир анализи друштвених и културних концепата и феномена, као и уметничких токова. Потом се, кроз радове шест историчарки уметности, докторанткиња на Одељењу за историју уметности Филозофског факултета у Београду – Јоване Миловановић, Тамаре Куцор, Софије Мереник, Олге Жакић, Исидоре Савић и Јоване Николић – анализирају појединачне уметничке судбине и дела. Нека од тих дела до сада нису била предмет научне пажње, а нека која јесу, сагледана су из другачије перспективе. Сва су представљена као припадајућа заједничком политичком и идеолошком оквиру, али и као разнолики и самосвојни искази националног и личног идентитета и естетског опредељења. Зборник, састављен од уводног текста признатог стручњака и радова младих научница, сведочи о континуитету проучавања европске уметности на Одељењу за историју уметности, озбиљној улози ментора и уредника, као и о напору да се европска уметност сагледа на оригиналан начин.

Сва су представљена као припадајућа заједничком политичком и идеолошком оквиру, али и као разнолики и самосвојни искази националног и личног идентитета и естетског опредељења. Зборник, састављен од уводног текста признатог стручњака и радова младих научница, сведочи о континуитету проучавања европске уметности на Одељењу за историју уметности, озбиљној улози ментора и уредника, као и о напору да се европска уметност сагледа на оригиналан начин.

У истакнутој међународној тематској монографији [*Ancient Greek art and European funerary art*](#), публиковао је текст „**Antique transformations and allegorical personifications of sorrow: a case of the New Cemetery in Belgrade**“. У овом тексту је указано на рецепцију античких тема у уметности 19. и првих деценија 20. века. У контексту оквира европске културе и уметности анализирана је употреба алегоријске персонификације туге. На појединим фунералним скулптура на Новом гробљу у Београду расветљена је функција и намена ових жалобних симбола. У светлу морфолошких и феноменолошких исказа, гробне представе туге су сагледане као визуелни симболи грађанског друштва. У складу са

применом иконолошког метода, расветљен је патос времена, као и његова визуелизација на одабраним примерима сепулкрарне културе. Коначно, рад представља важан допринос изучавању културе смрти, те упућује на стваралачке везе европске и српске уметности у доба дефинисања грађанског друштва.

У водећем међународном часопису *Зограф* 43, који се налази на АНСИ листи, Борозан је објавио студију **„Илустрација у служби обнове средњовековља. Топографско-историјски прикази из Византијских споменика по Србији Феликса Каница“**. Текст представља значајан допринос изучавању књиге Феликса Каница *Serbiens byzantinische Monumente. Gezeichnet und beschrieben von F. Kanitz /Византијски споменици по Србији. Нацртао и описао Ф. Каниц* из 1862. године. Веома утицајно дело објављено на српском и немачком језику је расветљено у складу са ширим културним, уметничким и друштвеним оквирима у Европи и Србији током друге половине 19. века. Превасходно посматрано из историјско-уметничке перспективе, Каницово дело представља основ правилнијем разумевању односа илустрованих књига и свеприсутне културе историзма. Борозан је анализирао прожимање европских историзама и њихову рецепцију у Србији, која је подразумевала стваралачку прераду замишљеног средњег века. Однос према природи, пејзажу, али и архитектуралном и споменичком наслеђу, контекстуализован је у складу са ширим културним оквиром епохе. Идеја транскултуралности на релацији европске културе историзма и његове примене у српској средини модерног доба, као и његова уметничка прерада на једном репрезентативном примеру, указује на прожимање глобалног и локалног у време оживљавања концепта средњовековља током *дугог* 19. века.

У истакнутој међународној тематској монографији ***Наслеђе и стварање Свети Ћирило, Свети Сава: 869-1219 - 2019***, који је уредио Виктор Савић, Игор Борозан је објавио студијски текст **„Од локалног до општег: сликарство и уобличавање култа Светих Ћирила и Методија у српској и југословенској култури XIX и прве половине XX века“**, у коме је посебно наглашено функционисање уметничких дела и визуелних представа свете браће Ћирила и Методија насталих током 19. века и прве половине 20. века. Текст Игора Борозана анализира употребу религиозних представа, и то превасходно у складу са стратегијама репрезентације Српске православне цркве. Истовремено, Борозан указује и на промену ликовне поетике, изведене из различитости културних кругова: зографски модел, академски модел, симболистички модел.... Дефинисање представа свете браће као активних агената произвело је закључак о снажном верском, али и политичком, пропагандном и идеолошком дејству визуелних дела на простору модерне српске државе и тлу Балкана.

У низу текстова објављених у међународно верификованим часописима и водећим националним часописима, и саопштењима са међународних и националних скупова штампаних у целини, Борозан је потврдио своју обавештеност о модерним методолошким принципима историје уметности и визуелне културе. Уз помоћ интердисциплинарног приступа (историјска антропологија, социјална историја...) деконструисао је разнолике уметничке и визуелне артефакте, континуирано преиспитујући историјске епохе из ракурса модерног света устројеног у разноликим обртима (визуелни, просторни, телесни...). Борозан је особито користио метод политичке иконографије која се заснива на провери дејства слика у активном политичком простору, испитујући границе међупростора између саопштења пошиљаоца и одговора примаоца визуелне поруке. При томе је основно хумнастичко језгро историје уметности као дисциплине остало у сржи његових тумачења, одређујући у модерном времену рецепцију старих ликовних симбола.

Борозан је потврдио научну обавештеност и посвећеност у деконструкцији ликовних и визуелних дела у дугом трајању нововековне културе и у модерно доба. Научна јавност је препознала његову стручност, на шта упућују и многа уредништва тематских зборника и научних конференција. Она су потврдила не само његову могућност систематског промишљања, већ и способности на плану окупљања признатих стручњака различитих профила, како из окружења, тако и ширих европских оквира.

Од 2012. проф. Борозан је сарадник на научном пројекту **„Представе идентитета у уметности и вербално-визуелној култури новог доба“** Министарства за науку, просвету и технолошки развој Републике Србије, бр. 177001, чији су руководиоци били проф. др Мирослав Тимотијевић и проф. др Ненад Макуљевић (сада кумулативни пројекат Филозофског факултета у Београду). Почев од 2017. руководи пројектом „Европски оквири српске деветнаестовековне уметности“. Тема пројекта је **„Религиозно сликарство код Срба на тлу Карловачке митрополије у 19. веку“**, Министарство просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије, а реализација се одвија под Матицом српском у Новом Саду.

Од 2015. до 2018. био је ангажован као председник Комисије за наставну, научну и техничку документацију Филозофског факултета у Београду.

Од 2002. године члан је Одељења ликовних уметности Матице српске. Био је члан Управног одбора Спомен збирке Павла Бељанског Одбора Спомен-збирке Павла Бељанског од 2015. до 2018. У том периоду је активно доприносио уобличавању стратегије и научног програма СЗПБ. Од бирања у Управни одбор Галерије Матице српске 2016. године доприноси стручном и научном побољшању рада ове цењене установе. У том периоду је припремио изложбу и пратећу монографију посвећену европском контексту знаменитог назаренског уметника Димитрија Аврамовића, током чијег трајања су организована предавања и различити облици едукације публице.

Од 2019. године је члан Управног одбора Народног музеја у Београду. Својим деловањем доприноси бољем раду матичне националне музејске установе, о чему сведочи и низ јавних наступа у протеклом периоду.

Године 2019. је конципирао изложбу **Влахо Буковац - сликарство непролазне лепоте**. У изложбеном простору Галерије САНУ у Београду је постављена ретроспектива Буковчевог сложеног опуса. Поред намере да се сликарство Влаха Буковца смести у локални контекст, изложба је изведена на основу сарадње са колегама из водећих музејских установа Хрватске и Словеније. Побољшање културног дијалога у региону, и додатно смештање Буковчевог сликарства у европски оквир, говори о интернационалном карактеру изложбе. Велики број стручних критика, објављених у новинама, часописима, на ТВ-у, истакао је изузетан квалитет ове Борозанове ауторске изложбе, коју је посетило више десетина хиљада људи, упркос пандемији.

Од 2017. се налази у чланству редакције часописа *Саопштења* Републичког завода за заштиту споменика културе, а од 2018. године у редакцији часописа *Наслеђе* Градског завода за заштиту споменика културе града Београда. Године 2017. је постао члан редакције *Peristila*, званичног часописа Друштва повјесничара умјетности Хрватске, и водећег националног часописа у Хрватској. Члан је редакције часописа *Зборник Народног музеја у Београду* од 2018. године. Године 2019. је постао члан уредништва *Зборника Матице српске за ликовне уметности*.

Његов допринос угледу историје уметности огледа се у наставним активностима на Филолошком факултету у Београду. Борозан од школске 2014/15. године предаје општу историју уметности на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности.

Свој допринос научној и културној заједници је потврдио сталним учешћем у комисији Републичког завода Републике Србије за стицање конзерваторског звања, као и чланством у Стручном савету Градског завода за заштиту споменика културе Београда. Између осталог, 2019/2020. године је био члан комисије Награде Павле Васић, УЛУПУДС. Његова посвећеност науци и култури је потврђена и чланством у ICOM-у 2019. године.

Игор Борозан свој педагошки рад и наставне активности обавља узорно и прилежно, као наставник и као ментор. У настави, вежбањима и другим факултативним активностима, посвећен је академском и стручном усаврашавању и етичком деловању студената, увођењу актуелних методолошких поступака и теоријских система и стручне литературе, као и организацији стручних вођења студената основних, мастер и докторских студија, попут оних на реализацији изложбе *Влахо Буковац – сликарство непролазне лепоте*, одржане у Галерији САНУ 2019/2020. године. Активно сарађује са студентима и по окончању студија: предлаже и потврђује стипендије, упућује на волонтирање у музејима, препоручује студенте за одређена радна места у научним и стручним институцијама културе, подржава и мотивише научно публикавање у водећим научним часописима и зборницима и тематским монографијама. С обзиром да ванредни професор Борозан одржава редовну наставу, подстиче студенте да критички мисле, активно им излази у сусрет у припремама за колоквијуме и испите и негује однос међусобног уважавања, оцене које добија на евалуацијама основних и мастер студија потврђују његов наставни ангажман (2018/19: 2019/20: 4,78; 4,97; 4,78; 4,92; 4,81; 5,00).

Због научне постојаности и колегијалне љубазности, ванредни професор Борозан се у периоду од 2019. до 2021. бирао у комисије за оцену тема докторских радова (један), био члан комисије за одбрану докторске дисертације (један), као и за ментора.

У протеклом периоду био је ментор једне одбрањене докторске дисертације, тренутно је ментор на изради пет докторских дисертација (све теме су одбрањене од стране референтних комисија Одељења историје уметности и Филозофског Факултета, и Универзитета у Београду, а неке од тих тема су у завршној фази); шест дипломских/завршних и три мастер радова, као и члан комисије на три одбране мастер и четири завршна рада.

Веома је посвећен испуњавању својих обавеза и колегијалним односима на Одељењу и Факултету. Од 2018. је ангажован као члан Комисије за наставну, научну и техничку документацију Филозофског факултета у Београду.

Због свега наведеног – високих резултата у наставној активности, постигнутих научних домета, афирмације Одељења за историју уметности и Филозофског факултета у стручним и научним круговима – сматрамо да др Игор Борозан испуњава прописане Критеријуме за стицање звања наставника на Београдском универзитету, поред општих услова и услове предвиђене одредбама Закона о високом образовању („Сл. гласник РС“ бр.76/05) и Стутута Факултета, за избор у звање **редовног професора**, као и да је стекао част да га у то звање предложимо Изборном већу Филозофског факултета, за ужу научну област Историја ликовних уметности и архитектуре.

У Београду 10. мај 2021.

Чланови комисије:

др Саша Брајовић, редовни професор,
Филозофски факултет, Београд

др Александар Кадиевић, редовни професор,
Филозофски факултет, Београд

др Звонко Маковић, редовни професор у пензији
Одсек за повијест умјетности,
Филозофски факултет Свеучилишта у Загребу

Г) ГРУПАЦИЈА ДРУШТВЕНО-ХУМАНИСТИЧКИХ НАУКА

I - О КОНКУРСУ

Назив факултета: Филозофски факултет, Универзитет у Београду
 Ужа научна, односно уметничка област: Историја ликовних уметности и архитектуре
 Број кандидата који се бирају: 1 - један
 Број пријављених кандидата: 1 - један
 Имена пријављених кандидата:
 1. ванредни професор др Игор Борозан

II - О КАНДИДАТИМА

1) - Основни биографски подаци

- Име, средње име и презиме: Игор, Б. Борозан
 - Датум и место рођења: 15. 10. 1973. Београд, Југославија
 - Установа где је запослен: Филозофски факултет Универзитета у Београду
 - Звање/радно место: ванредни професор
 - Научна, односно уметничка област: Историја ликовних уметности и архитектуре

2) - Стручна биографија, дипломе и звања

Основне студије:
 - Назив установе: Филозофски факултет
 - Место и година завршетка: Београд 2005.
Мастер:
 - Назив установе: -
 - Место и година завршетка: -
 - Ужа научна, односно уметничка област: -
Магистеријум:
 - Назив установе: Филозофски факултет
 - Место и година завршетка: Београд 2008.
 - Ужа научна, односно уметничка област: Историја уметности
Докторат:
 - Назив установе: Филозофски факултет
 - Место и година одбране: 2014.
 - Наслов дисертације: Слика и моћ: представе владара у српској визуелној култури 19. и почетком 20. века
 - Ужа научна, односно уметничка област:
Досадашњи избори у наставна и научна звања:
 --2010: истраживач
 - 2012: асистент
 - 2014: доцент
 -2019: ванредни професор

3) Испуњени услови за избор у звање РЕДОВНИ ПРОФЕСОР

ОБАВЕЗНИ УСЛОВИ:

	(заокружити испуњен услов за звање у које се бира)	оцена / број година радног искуства
1	Приступно предавање из области за коју се бира, позитивно оцењено од стране високошколске установе	
2	Позитивна оцена педагошког рада у студентским анкетама током целокупног претходног изборног периода	ДА Оцене се крећу у распону од 4,78 до 5.0.

3	Искуство у педагошком раду са студентима	11 година
---	--	-----------

	<i>(заокружити испуњен услов за звање у које се бира)</i>	Број менторства / учешћа у комисији и др.
4	Резултати у развоју научнонаставног подмлатка	менторства: ментор на 6 одбрањених завршних радова на основним студијама; ментор на 3 одбрањена мастер рада; ментор 1 докторске дисертације ментор 5 докторских дисертација (у процесу, одбрањене теме) учешћа у комисијама за одбрану: 3 мастер рада 1 докторска дисертација
5	Учешће у комисији за одбрану три завршна рада на академским специјалистичким, односно мастер студијама	1. Милена Мазарак, Венецијанско познобарокно сликарство и олтарска слика Антонија Аригонија у Котору, (одбрањен 17. 09. 2019). 2. Александра Петковић, Богдан Шупут (1914-1942), (одбрањен 28. 09. 2020). 3. Катарина Сименуновић, Нова предметност у српској уметности седме деценије 20. века, (одбрањен 09. 10. 2020)
6	Менторство или чланство у две комисије за израду докторске дисертације	1. Јована Николић, Античке теме у симболистичком сликарству Гистава Мороа (одбрањена теза 11. 06. 2020) 1. Александра Человски, Визуелна репрезентација племства у српској култури 18. века у Хабзбуршкој монархији, ментор др Владимир Симић (одбрањена теза 06. 10. 2020).

	<i>(заокружити испуњен услов за звање у које се бира)</i>	Број радова, сапштења, цитата и др	Навести часописе, скупове, књиге и друго
7	Објављен један рад из категорије М20 или три рада из категорије М51 из научне области за коју се бира.		
8	Саопштен један рад на научном скупу, објављен у целини (М31, М33, М61, М63)		
9	Објављена два рада из категорије М20 или пет радова из категорије М51 у периоду од последњег избора у звање из научне области за коју се бира.		
10	Оригинално стручно остварење или руковођење или учешће у пројекту		
11	Одобрен и објављен универзитетски уџбеник за предмет из студијског програма факултета, односно универзитета или научна монографија (са ISBN бројем) из научне области за коју се бира, у периоду од избора у претходно звање		
12	Један рад са међународног научног скупа објављен у целини категорије М31 или М33		
13	Један рад са научног скупа националног значаја објављен у целини категорије М61 или М63.		
14	Објављена један рад из категорије М20 или четири рада из категорије М51 у периоду од последњег избора из научне области за коју се бира. <i>(за поновни избор ванр. проф)</i>		
15	Један рад са међународног научног скупа објављен у целини категорије М31 или М33. <i>(за поновни избор ванр. проф)</i>		
16	Један рад са научног скупа националног значаја објављен у целини категорије М61 или М63. <i>(за поновни избор ванр. проф)</i>		
17	Објављен један рад из категорије М21, М22 или М23 од првог избора у звање ванредног професора из научне области за коју се бира		1. И. Борозан, <i>Илустрација у служби обнове средњовековља. Топографско-историјски прикази из Византијских споменика по Србији Феликса Каница</i> , Зограф 43 (2019), Београд: Институт за историју уметности, Филозофски факултет у Београду, 197-214, ISSN: 0350-1361

			<p>(M 23)</p> <p>2. <i>Од локалног до општег: сликарство и уобличавање култа Светих Ћирила и Методија у српској и југословенској култури XIX и прве половине XX века</i>, у: Наслеђе и стварање Свети Ћирило, Свети Сава: 869 -1219 - 2019, Београд : Институт за српски језик САНУ, 2019, стр. 867-883, ISBN - 978-86-82873-70-9 (M 13)</p>
18	Објављен један рад из категорије M24 од првог избора у звање ванредног професора из научне области за коју се бира. Додатно испуњен услов из категорије M21, M22 или M23 може, један за један, да замени услов из категорије M24 или M51	3xM24	<p>1. <i>Arnold Böcklin and the reception of his art in the Nova Iskra journal in the late 19th and early 20th century</i>, Зборник Матице српске за ликовне уметности 47 (2019), стр. 171-183, COBISS.SR-ID - 332401415 (M 24)</p> <p>2. <i>The Royal Tomb as a Place of Reconciliation: Transformation of the Grave of the Supreme Leader Karađorđe in the 19th and 20th Centuries</i>, Зборник Матице српске за ликовне уметности 48 (2020) , стр.117-133, COBISS.SR-ID - 332401415(први аутор, коауторство са Тијаном Борић) (M 24)</p> <p>3. <i>Political Economy of Death and the Concept of the King's Two Bodies: The Funeral of King Aleksandar Karađorđević I in 1934</i>, Историјски часопис LXIX, (2020); Београд: Историјски институт Србије 2020,517–538, ISSN: 0350-0802 (M24) (други аутор, коауторство са Тијаном Борић)</p>
19	Објављених пет радова из категорије M51 у периоду од последњег избора из научне области за коју се бира. Додатно испуњен услов из категорије M24 може, један за један, да замени услов из категорије M51	10xM51	<p>1. <i>Култ Рафаела и назаренско сликарство: Богородица са Христом Аксентија Мародића на ковиљском иконостасу</i>, Саопштења 50 (2018), стр. 197-212, Београд : Републички завод за заштиту споменика културе, ISSN 0354-4346. (M51) (рад је публикован 2019., након покретања процедуре за избор у ванредног професора)</p> <p>2. <i>Исус Христ као хипнотизер и парарелигиозне представе у опусу Стевана Алексића</i>, Зборник Народног музеја. Историја уметности 23, св. 2 (2018), стр. 117-140, Београд : Народни музеј ISSN 0352-2466. (M51) (рад је публикован 2019., након покретања процедуре за избор у ванредног професора)</p>

		<p>3. <i>Песимизам и антиципација Великог рата у ликовном опусу Уроша Предића</i>, Војно-историјски гласник 1 (2019), стр. 125-143, Београд : Војно-историјски институт Ј.А.,ISSN 0042-8442 (M51)</p> <p>4. <i>Фотографија у служби креирања идентитета Веле Нигринове</i>, Српске студије 10 (2019), стр. 154-174, Београд : Центар за српске студије, Филозофски факултет, ISSN 2217-5687 (M 51)</p> <p>5. <i>Уобличавање и затирање сећања: споменик ослободиоцима у Врању</i>, Саопштења 51 (2019), стр. 181-200, Београд : Републички завод за заштиту споменика културе, ISSN 0354-4346. (M 51)</p> <p>6. <i>Lice i maska: poslednja uloga tragetkinje Vele Nigrinove</i>, Zbornik Seminara za studije moderne umetnosti Filozofskog fakulteta Univerziteta u Beogradu 16 (2020), str. 7-25, ISSN 2217-3951(M 51)</p> <p>7. <i>Simbolistički opus Mihe Marinkovića i njegova recepcija u srpskoj sredini</i>, Ars Adriatica 9 (2019), str. 133-150, Zadar : Odjel za povijest umjetnosti Sveučilišta u Zadru, 2019, ISSN - 1848-1590 (M 51)</p> <p>8. <i>Археолошка алегорија: Пад Сталаћа Ђорђа Крстића</i>, Зборник Народног музеја 24, св. 2., 2020, стр. 153-169, Београд : Народни музеј, ISSN 0352-2466.(M 51)</p> <p>9. <i>Између историје и сећања: споменик на Чегру и његови преображаји</i>, Саопштења 52 (2020), стр. 153-170, Београд: Републички завод за заштиту споменика културе, ISSN 0354-4346 (M 51)</p> <p>10. <i>Између уметности и репрезентације: процеси формирања националног идентитета у служби израде и заштите кованице с ликом кнеза Михаила Обреновића из 1868. године</i>, Српске студије, бр. 11 (2020), Београд: Центар за српске студије, Филозофски факултет у Београду, ISSN 2217–5687, 70-87. (M 51) (други аутор, коауторство са Горданом Јауковић)</p>
20	Цитираност од 10 хетеро цитата.	<p>1. И. Борозан, <i>Визуелно представљање сопства и</i></p>

		<p><i>аутопортретна делатност Анастаса Јовановића, у:</i> Идентитети и медији. Уметност Анастаса Јовановића и његово доба, ур. Игор Борозан, Данијела Ванушић, Музеј града Београда-Матица српска, 2017, 19–36.цитирано у: S. Brajović, <i>Portreti knjaza Danila I Petrovića Njegoša</i>, Podgorica 2019.</p> <p>2. И. Борозан, <i>Уметничка прерада средњовековне историје и репрезентативна култура српске/југословенске монархије у првој половини XX века</i>, у: <i>Замишљање прошлости и тецепција средњег века у српској уметности XVIII- XXI</i>, ур. Л. Мереник, В. Симић, И. Борозан, Београд 2016, 119–133, цитирано у: С. Мереник, <i>Идеја (југо)словенства и њена примена у међуратној српској црквеној уметности на примеру Светих Ђурила и Методија</i>, Саопштења LI, 2019, 201-215,</p> <p>3. И. Борозан, <i>Сликаство немачког симболизма и његови одјеци у култури Краљвине Србије</i>, Београд: Филозофски факултет, Универзитет у Београду, 2018, цитирано у: I. Savić, <i>From Femme Fragile to Femme Fatale: The Motif of Woman in the Italian Symbolism Painting</i>, Зборник Матице српске за ликовне уметности 47, 2019, 185-196.</p> <p>4. И. Борозан, <i>Анастас Јовановић и уметност у доба медијског бума средином 19. века</i>, цитирано у: Идентитети и медији. Уметност Анастаса Јовановића и његово доба, ур. И. Борозан, Д. Ванушић, Београд - Нови Сад, 2017, 217-275, цитирано у: К. Јовић, <i>Портрети из заоставштине породице Еадимир из Доброте</i>, Зборник Матице српске за ликовне уметности 48, 2020, 57-71.</p> <p>5. И. Борозан, <i>Границе лојалности: Срби и слике Хабзбурговаца у другој половини 19. века</i>, Зборник Матице српске за ликовне уметности, бр. 42, Нови Сад 2014, 141-170, цитирано у: Т. Куцор, <i>Споменик краљице Елизабете у Суботици</i></p>
--	--	--

		<p><i>Алајоша Штробла: култ и место сећања</i>, Саопштења LI, 2019, 123-137.</p> <p>6. I. Borozan, <i>The National-Dynastic Monument in the Kingdom of Serbia The Monument to Prince Miloš Obrenović in Požarevac as a Case Study</i>, Balcanica XLVII (2016): 157–175. у: I. Ženarju, <i>Monument to the Liberators of Vranje and its Many Lives</i>, Зборник Матице српске за ликовне уметности 48, 2020, 163-178.</p> <p>7. I. Borozan, <i>Between Evidence and Imagination : the Shaping of Tradition and Art in the service of the 19th century Serbian Monarchy</i>, у: <i>Imagining the Past. The Reception of the Middle Ages in Serbian Art from the 18th to the 21st Century</i>, Ed. Lidija Merenik, Vladimir Simić, Igor Borozan, Belgrade 2016, 71–85, цитирано у: T. Borić, <i>A Manifesto of Power and Restored Statehood Karađorđe's Town of Topola</i>, in: <i>Art and Politics in the Modern Period</i>, ed. D. Damjanović et. al, Zagreb 2019, 93-108.</p> <p>8. И. Борозан, <i>Крушевац као идеолошки топос и конструисање косовског мита у 19. веку</i>, цитирано у: <i>Muzeologija, nova muzeologija, nauka o baštini</i>, ur. A. Milosavljević, Kruševac - Beograd 2013, 261-285. цитирано у: J. Миловановић, <i>Мит, политика и уметничка имажинација: дела Мирка Рачког инспирисана народним песмама Косовског циклуса</i>, Зборник Народног музеја, историја уметности, XXIV - 2, Београд 2020, 175-197.</p> <p>9. И. Борозан, <i>Ђеле-кула између мита и историје: Процес уобличавања једног места сећања</i>, Војно-историјски гласник 1/2015 (2015), 23-40. цитирано у: В. Симић, <i>Динамика културног простора у XVIII веку: црква у Српском Ковину као модел</i>, у: <i>Српски културни простор. Устројство, проблеми, вредности</i>, ур. Д- Станић и др, Нови Сад 2020, 447-457.</p> <p>10. И. Борозан, <i>Култура смрти у српској грађанској култури 19. и првим деценијама 20. века</i>, у: <i>Приватни живот код Срба у деветнаестом веку, Од краја османског века до почетка Првог</i></p>
--	--	--

			<p>светског рата, прир. Ана Столић, Ненад Макуљевић, Београд, 2006, 889-976, цитирано у: Ј. Николић, <i>Симболистичка реинтерпретација митолошких мотива на примеру слике Душе Ахерона Адолфа Хиремија-Хирила</i>, у: Плурализам идентитета: сликарство на тлу Средње Европе у последњим деценијама 19. и почетком 20. века, ур. И. Борозан, Београд, 2020, 139-162.</p>
21	<p>Два рада са међународног научног скупа објављена у целини категорије М31 или М33</p>	<p>2xM 31 2xM33</p>	<p>1. <i>Between the Arts and Politics: Ritual Cradle Donation and the Case of False Pregnancy of Queen Draga Obrenović</i>, in: Art and Politics in the Modern Period, str. 147-156, Zagreb : Faculty of Humanities and Social Sciences, University of Zagreb, 2019, ISBN - 978-953-175-643-3 (M31)</p> <p>2. <i>Antique transformations and allegorical personifications of sorrow: a case of the New Cemetery in Belgrade</i>, in: Ancient Greek art and European funerary art. - Str. 79-95, Newcastle upon Tyne, UK : Cambridge Scholars Publishing, 2019, COBISS.SR-ID - 531242647 (M 33) (први аутор, коауторство са Тијаном Борић)</p> <p>3. <i>Уобличавање и преображај лика Светог Саве у религијском сликарству 19. и првих деценија 20. века</i>, у: Међународни научни скуп Осам векова аутокефалије Српске православне цркве (1219-2019): историјско, богословско и културно наслеђе, Београд : Православни богословски факултет Универзитета ; Свети архијерејски синод Српске православне цркве, 2020, стр. 497-511, ISBN - 978-86-7405-228-0 (M 31)</p> <p>4. <i>Између репрезентације црквене власти и приказа актуелног: представе митрополита Михаила Јовановића у другој половини 19. века</i>, у: Међународни научни скуп Ниш и Византија, Зборник радова XVIII, Град Ниш, Универзитет у Нишу, Православна Епархија Нишка, Нишки културни центар, 2020, 493-510, ISBN 978-86-6101-195-5 (M33)</p>
22	<p>Два рада са научног скупа националног значаја објављена у целини категорије</p>	<p>6xM61</p>	<p>1. <i>Између потврде и замишљања: уметност и процес уобличавања</i></p>

	M61 или M63	<p>српске државотворности у јужној Угарској до 1849. до 1918. године, у: Срби у Угарској: 1848-1918: од Мајске до Велике народне скупштине: зборник радова, Нови Сад: Матица српска, 2019, 167-192. (М 61)</p> <p>2. <i>Симболизам и обнова средњовековља: иконостас у Цркви Вазнесења Господњег у Чуругу као пример религиозног сликарства Ђорђа Крстића</i>, у: Зборник радова са Научног скупа Богословље и духовни живот Карловачке митрополије, Нови Сад, 11. децембар 2017. године. год. 1, Уводна разматрања, стр. 19-35, Београд : Институт за културу сакралног - Монс Хемус : Православни богословски факултет Универзитета, Институт за литургику и црквену уметност, 2018, COBISS.SR-ID - 530648215 (М 61) (рад је публикован 2019., након покретања процедуре за избор у ванредног професора)</p> <p>3. <i>Алегорија спасења и представа Свети Никола спасава бродоломнике Уроша Предића</i>, у: Зборник радова са Научног скупа Богословље и духовни живот Карловачке митрополије, Београд - Нови Сад, 17-18. децембар 2018. Год. 3, Културолошка и образовна преплитања и узајамни односи Црква и политичких ентитета Централне и Југоисточне Европе од 1690. до 1918. године, Стр. 97-113 Београд : Институт за културу сакралног - Монс Хемус : Православни богословски факултет Универзитета, Институт за литургику и црквену уметност, 2019, COBISS.SR-ID - 5311963113. (М 61)</p> <p>4. <i>Марко Стојановић и јавни простори сећања и заборављања</i>, у: Зграда Факултета ликовних уметности у Београду : историја, наслеђе, будућност, Београд : Факултет ликовних уметности, 2020, 28-47, ISBN - 978-86-88591-29- (М61)</p> <p>5. <i>Уписивање и дефинисање српског културног простора средином XIX века</i>, у: Српски културни простор. Устројство, проблеми, вредности, Нови Сад: Матица српска, 2020,</p>
--	-------------	--

			<p>458-473, ISBN 978-86-7946-313-5 (M61)</p> <p>6. Стратегије репрезентације и портретне представе патријарха Георгија Бранковића, у: Зборник радова са Научног скупа Богословље и духовни живот Карловачке митрополије, Београд - Нови Сад, 16-17. децембар 2019. Год. 4, Културолошка и образовна преплитања и узајамни односи Црква и политичких ентитета Централне и Југоисточне Европе - од краја XVII до почетка XX века, Београд : Институт за културу сакралног - Монс Хемус : Православни богословски факултет Универзитета, Институт за литургику и црквену уметност, 2020, стр. 173-187, ISBN 978-86-89567-13-7 (MX) (M 61)</p>
23	Одобрен и објављен универзитетски уџбеник за предмет из студијског програма факултета, односно универзитета или научна монографија (са ISBN бројем) из научне области за коју се бира, у периоду од избора у претходно звање		<p><i>Artistic Transformation of Vlaho Bukovac in the Context of European Painting</i>, Belgrade: SANU, 2020, 320. pp, COBISS.SR-ID 21312521 (и на српском језику: <i>Уметнички преображаји Влаха Буковца у контексту европског сликарства</i>, Београд: САНУ, 2020, COBISS.SR-ID 21307145)</p>
24	Број радова као услов за менторство у вођењу докт. дисерт. – (стандард 9 Правилника о стандардима...)		<p>1. <i>Artistic Transformation of Vlaho Bukovac in the Context of European Painting</i>, Belgrade: SANU, 2020, 320. pp, COBISS.SR-ID 21312521 (и на српском језику: <i>Уметнички преображаји Влаха Буковца у контексту европског сликарства</i>, Београд: САНУ, 2020, COBISS.SR-ID 21307145)</p> <p>2. <i>Antique transformations and allegorical personifications of sorrow: a case of the New Cemetery in Belgrade</i>, in: Ancient Greek art and European funerary art. - Str. 79-95, Newcastle upon Tyne, UK : Cambridge Scholars Publishing, 2019, COBISS.SR-ID - 531242647 (M13)</p> <p>3. И. Борозан, <i>Илустрација у служби обнове средњовековља. Топографско-историјски прикази из Византијских споменика по Србији Феликса Каница</i>, Зограф 43 (2019), Београд: Институт за историју уметности, Филозофски факултет у Београду, 197-214, ISSN: 0350-1361 (M 23)</p> <p>4. <i>The Artistic Transformation of Medieval History and the</i></p>

			<p><i>Representative Culture of the Serbian / Yugoslav Monarchy in the first half of the 20th century</i>, у: <i>Imagining the Past. The Reception of the Middle Ages in Serbian Art from the 18th to the 21st Century</i>, Editors Lidija Merenik, Vladimir Simić, Igor Borozan, Belgrade: Serbian National Committee of Byzantine Studies: Serbian National Committee of Byzantine Studies: Službeni glasnik: Serbian Academy of Sciences and Arts 2016, 119–135. ISBN 978-86-519-2007-6 (SG) (M13)</p> <p><i>5. Between Evidence and Imagination : the Shaping of Tradition and Art in the service of the 19th century Serbian Monarchy</i>, у: <i>Imagining the Past. The Reception of the Middle Ages in Serbian Art from the 18th to the 21st Century</i>, Editors Lidija Merenik, Vladimir Simić, Igor Borozan, Belgrade: Serbian National Committee of Byzantine Studies: Serbian National Committee of Byzantine Studies: Službeni glasnik: Serbian Academy of Sciences and Arts 2016, 71–85. ISBN 978-86-519-2007-6 (SG) (M13)</p> <p><i>6. Икона Нерукописаног образа и представа вишеслојног идентитета Божидача Вуковића</i>, Зограф: часопис за средњовековну уметност 39 (2015), 151–159. ISSN: 0350-1361 (M23)</p> <p><i>7. Од локалног до општег: сликарство и уобличавање култа Светих Ћирила и Методија у српској и југословенској култури XIX и прве половине XX века</i>, у: <i>Наслеђе и стварање Свети Ћирило, Свети Сава: 869 - 1219 - 2019</i>, Београд: Институт за српски језик САНУ, 2019, стр. 867-883, ISBN - 978-86-82873-70-9 (M13)</p>
--	--	--	---

ИЗБОРНИ УСЛОВИ:

(изабрати 2 од 3 услова)	Заокружити ближе одреднице (најмање по једна из 2 изабрана услова)
1. Стручно-професионални допринос	<p>1. Председник или члан уређивачког одбора научних часописа или зборника радова у земљи или иностранству.</p> <p>Члан уређивачког одбора <i>Зборника Матице српске за ликовне уметности</i>, Нови Сад, часопис Матице српске (M24), од 2019. -</p> <p>Члан уређивачког одбора <i>Зборника Народног музеја</i>, Београд, часопис Народног музеја у Београду (M51), од 2018. -</p> <p>Члан уређивачког одбора <i>Саопштења</i>, Београд, часопис Републичког завода за заштиту споменика културе (M51), у периоду од 2017. -.</p> <p>Члан уређивачког одбора <i>Наслеђа</i>, Београд, часопис Завода за заштиту споменика културе Београда (M51) у периоду од 2018. -</p> <p>Члан уређивачког одбора <i>Perstila</i>, Zagreb, časopis Društva povjesničara umjetnosti Hrvatske (A1), од 2017. -</p> <p>Уредник зборника <i>Плурализам идентитета: сликарство на тлу Средње Европе током последњих деценија 19. и почетком 20. века</i>, Филозофски факултет у Београду, Београд 2020.</p> <p>2. Председник или члан организационог или научног одбора на научним скуповима националног или међународног нивоа.</p> <p>Члан научног одбора конференције Scientific Committee of the International Sceintific Conference SmartArt 2021- Art and Science Applied: Expirience and Vision, Faculty of Applied Arts, Unversity of Arts, Beolgfrade, 2021.</p> <p>Члан програмског одбора конференције, Зграда факултета ликовних уметности у Београду, историја, наслеђе, будућност, Факултет ликовних уметности у Београду, 2019.</p> <p>3. Председник или члан комисија за израду завршних радова на академским мастер или докторским студијама.</p> <p>Ментор на одбрањених шест завршних радова</p> <p>Ментор одбрањена три мастер рада</p> <p>Члан комисије за три одбрањена академска мастер рада</p> <p>Ментор једне одбрањене докторске дисертације</p> <p>Ментор на пет докторских дисертација (одбрањене теме)</p> <p>Члан комисије одбрањене докторске дисертације (ментор В. Симић)</p> <p>4. Руководилац или сарадник на домаћим и међународним научним пројектима.</p> <p>Руководилац и сарадник на два научна пројекта које финансира Министарство просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије:</p> <p>1) <u>Представе идентитета у уметности и вербално-визуелној култури новог доба</u>“ (бр. 177001 - до 31. децембра 2019. Сада кумулативни пројект Филозофског факултета у Београду)</p>

	<p><u>2). финансира Министарство просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије</u> руководилац пројекта: Европски оквири српске уметности деветнаестог века/Религиозно сликарство код Срба на тлу Карловачке митрополије у 19. веку, који <u>финансира Министарство просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије, реализатор Матица српска, 2017. –</u></p>
<p>2. Допринос академској и широј заједници</p>	<p>1. Чланство у страним или домаћим академијама наука, чланство у стручним или научним асоцијацијама у које се члан бира.</p> <p>Члан Стручног савета Завода за заштиту споменика културе града Београда (2019.-)</p> <p>Члан ICOM-a, od 2019.</p> <p>2. Председник или члан органа управљања, стручног органа или комисија на факултету или универзитету у земљи или иностранству.</p> <p>Члан комисије за за наставну, научну и техничку документацију Филозофског факултета у Београду од 2018.</p> <p>Члан комисије за доделу награде <i>Павле Васић</i> за 2019. и 2020. годину коју додељује УЛУПУДС</p> <p>3. Члан националног савета, стручног, законодавног или другог органа и комисије министарстава.</p> <p>4. Учешће у наставним активностима ван студијских програма (перманентно образовање, курсеви у организацији професионалних удружења и институција, програми едукације наставника) или у активностима популаризације науке.</p> <p>5. Домаће или међународне награде и признања у развоју образовања или науке.</p>
<p>3. Сарадња са другим високошколским, научноистраживачким установама, односно установама културе или уметности у земљи и иностранству</p>	<p>1. Руковођење или учешће у међународним научним или стручним пројекатима и студијама</p> <p>2. Радно ангажовање у настави или комисијама на другим високошколским или научноистраживачким институцијама у земљи или иностранству, или звање гостујућег професора или истраживача.</p> <p>Професор на предмету Општа историја уметности на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности, Филолошки факултет, Универзитет у Београду у периоду од 2014/15. до данас.</p> <p>3. Руковођење радом или чланство у органу или професионалном удружењу или организацији националног или међународног нивоа.</p> <p>Члан Одељења за ликовне уметности Матице српске у Новом Саду од 2012. године</p> <p>Члан Управног одбора Галерије Матице српске од 2017. до данас.</p> <p>Члан Члан Управног одбора Народног музеја у Београд, од 2019. до данас.</p> <p>4. Учешће у програмима размене наставника и студената.</p> <p>5. Учешће у изради и спровођењу заједничких студијских програма</p> <p>6. Предавања по позиву на универзитетима у земљи или иностранству.</p>

***Напомена:** На крају табеле кратко описати заокружену одредницу

III - ЗАКЉУЧНО МИШЉЕЊЕ И ПРЕДЛОГ КОМИСИЈЕ

Др Игор Борозан је, једанаестогодишњем наставном и научном раду на Филозофском факултету, показао прижељност, колегијалност и научну одговорност у изучавању историје уметности као дисциплине. Његово дугогодишње темељно бављење европском и националном уметничком праксом сублимирано је у новој књизи *Artistic Transformation of Vlaho Bukovac in the Context of European Painting* (и на српском језику: *Уметнички преображаји Влаха Буковца у контексту европског сликарства, 2020*). Књига је израсла из познавања и разумевања европске уметности новог века и, посебно, уметности тзв. *дугог 19. века*. У њој се анализирају разнолике структуре европског сликарства, и утврђује њихова употреба у сложеном делу сликара Влаха Буковца. Борозан је успео да на утемељен и критички интониран начин синтетизује композитно сликарство у Европи током последњих деценија 19. и првих деценија 20. века, и у оригиналној научној форми представи деловање Влаха Буковца у социјалном и културном животу важних европских центара. Игор Борозан, на основу поднете библиографије настале од звања ванредног професора (2019. до 2021.), поседује све потребне референце којима испуњава законске услове за избор у звање **редовног професора**, детаљно изнете у реферату Комисије и Сажетку (научна монографија; 1 x M23; 1 M13; 3 x M24; 2 x M31; 2x M 33; 6 x M61; 10 x M51), као и друге услове који се тичу одговорног и посвећеног рада у настави, менторског рада, чланства у комисијама, учешћа у телима Факултета, уредништву научних часописа, учешћа у одборима научних и музејских установа, и у раду шире академске заједнице.

Стога нам је задовољство да предложимо ван. професора др Игора Борозана за избор у редовног професора, из уже научне области Историја ликовне уметности и архитектуре са тежиштем на европској историји уметности новог века.

Место и датум: У Београду, 10. мај 2021.

ПОТПИСИ
ЧЛАНОВА КОМИСИЈЕ

Ред.проф. др Саша Брајовић
Филозофски факултет, Београд

Ред. проф. др Александар Кадиевић
Филозофски факултет, Београд

Ред. проф. у пензији др Звонко Маковић
Филозофски факултет, Загреб

Изјава о изворности

Име и презиме кандидата др Игор Борозан

Сагласно члану 26. став 3. Кодекса професионалне етике Универзитета у Београду,

ИЗЈАВЉУЈЕМ

- да је сваки мој рад и достигнуће, изворни резултат мог интелектуалног рада и да тај рад не садржи никакве изворе, осим оних који су наведени у раду,
- да нисам кршио/ла ауторска права и користио/ла интелектуалну својину других лица.

Потпис аутора

У Београду, 13.05.2021.

Др Игор Борозан

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ
ФИЛОЗОФСКИ ФАКУЛТЕТ
Број: 771/1-III/3
Београд, 25.06.2021.

На основу члана 21. став 1. тачка 8. Правилника о начину и поступку стицања звања и заснивања радног односа наставника Универзитета у Београду („Гласник Универзитета у Београду“ бр. 200/2017) и члана 215. Статута Филозофског факултета Универзитета у Београду (Број: 738/1), издајем следећу:

П О Т В Р Д У

др Игору Борозану, кандидату предложеном одлуком Изборног већа Факултета бр. ДС/ПС 05/4-02 бр. 771/1-III/3 од 25.06.2021. године за избор у звање редовног професора за ужу научну област *Историја ликовних уметности и архитектуре* **није изречена мера Јавне осуде за повреду Кодекса професионалне етике** на Филозофском факултету Универзитета у Београду.

Ову потврду доставити надлежном већу Универзитета.

О спровођењу ове Потврде стараће се Одсек за правне и кадровске послове.

Доставити:
-Именованом
-Досије
-Архива

ДЕКАНА ФИЛОЗОФСКОГ ФАКУЛТЕТА

Проф. др Миомир Деспотовић